

Trængsel på fodboldbanerne

HOG har nu 650 fodboldspillere fordelt på 54 hold, og det kniber med plads til dem alle på klubbens fodboldbaner

Af Birger Andersen

”Det er fint med ambitioner. Men det må ikke gå ud over fællesskabet, og der er ikke brug for de store egoister. Det gælder på fodboldbanen såvel som i foreningsarbejdet. Her er det nødvendigt med samarbejde for at skabe resultater,” siger Magnus Nielsen, der efter 23 år som fodboldformand i HOG forlod den post på årsmødet i 2009.

Han ved, hvad han taler om. Det er efterhånden mere end 40 år siden, at han startede som idrætsleder i barndomsbyen Ørnhøj mellem Holstebro og Herning, hvor han allerede som 18-årig blev formand for idrætsforeningen. Da han for omkring 30 år siden flyttede til Hinnerup blev han hurtigt træner og leder i HOG, og han var den naturlige afløser, da Svend Ove Erenbjerg i 1986 forlod posten som fodboldformand. Dermed blev den ene ildsjæl afløst af en ny, og fodbolden i Hinnerup stod godt rustet til at fortsætte udviklingen og tage imod de mange nye fodboldspillere, der fulgte med den kraftige befolkningstilvækst i byen.

Det afspejler sig klart i medlemstallet. Da Magnus Nielsen i 1986 overtog formandsposten var der 220 medlemmer i fodboldafdelingen, mens tallet i 100 års jubilæumsåret er ca. 650. Dertil kommer over 100 ledere og

Trofaste tilskuere

trænere, som sørger for at få det hele til at hænge sammen.

Væksten kan til en vis grad forklares med, at byens indbyggertal er vokset, men nye initiativer har også bidraget til at skærpe fodboldinteressen i Hinnerup. Den store bredde har dog ikke ændret væsentligt i toppen. Klubbens bedste seniorhold spiller i serie 2, og det har de seneste mange år konstant svinget mellem serie 3 og serie 1.

Det er imidlertid en solidt funderet fodboldafdeling, Magnus Nielsen gav videre, da han overlod formandsposten til Per Bach Sørensen. Et skifte, som Magnus Nielsen er særdeles godt tilfreds med.

Utrættelig drivkraft

Som formand har Magnus Nielsen fostret mange ideer, der har været med til at skærpe interessen for fodbolden i Hinnerup. Og han er altid gået forrest i arbejdet for at realisere ideerne og dermed også sørget for, at de blev realiseret. Det er derfor også blevet til rigtig mange timer i fodboldens tjeneste. Ikke blot på fodboldbanerne, men i høj grad også på hjemmekontoret i villaen i Møllevangen, ligesom han også har slidt skosålerne tynde på sin konstante jagt efter sponsorer for at skaffe penge til fodbolden.

Og som om det ikke skulle være nok, så har han i 18 år også været formand for Politiets Idrætsforening i Århus, været gymnastikinstruktør i Trige, med i JBUs ledelse og sekretær i Østjysk Old Boys. I perioder har Magnus brugt betydeligt flere timer på foreningsarbejdet end på at opklare forbrydelser hos kriminalpolitiet i Århus.

"Vi har haft nogle opgaver, der skulle løses, og har jeg ikke kunnet få andre til det, så har

Oprykning til serie 1 i 1986

jeg selv måttet gøre det. Men jeg har ikke brug for så meget søvn, og så er det jo også min store hobby, siger Magnus Nielsen og understreger, at tingene ikke har kunnet lade sig gøre uden de mange hjælpere, der også bruger rigtig mange timer på arbejdet i fodboldafdelingen.

Indvielse af det nye klubhus ved Rønbækken

Kraftige aftryk

Magnus Nielsen har i årenes løb sat mange aftryk på fodbolden i Hinnerup. Hinnerup-Cup, fodboldskole, leg med bold og fodboldsamarbejdet i Four Stars er nok hans mest markante aftryk på den lokale fodboldverden.

"Det er da nogle af de ting, jeg er glad for, at vi har fået gennemført. Men igen: Det kunne jo ikke lade sig gøre uden kraftig opbakning fra mange sider," siger Magnus Nielsen, og henviser blandt andet til Hinnerup-Cup.

"Omkring 160 hjælpere sørger for afviklingen af Hinnerup-Cup, og mange af dem er efter-

hånden så meget inde i arbejdet, at de selv klarer opgaverne. Det gælder blandt andet madlavningen til de mange spillere. Den styrer Spanner-familien suverænt og har efterhånden gjort det i mange år. Det behøver jeg overhovedet ikke spekulere over, og det er en fantastisk hjælp, når der er så mange munde, der skal mættes.”

Hinnerup-Cup blev første gang afviklet i 1990, og har siden været en årligt tilbagevendende begivenhed i slutningen af sommerferien. Det

første år var der omkring 60 deltagende hold, og stævnet blev afviklet som to endags-stævner lørdag og søndag.

De seneste år har der været godt 140 hold, og det har ofte været nødvendigt at sige ”nej” til flere hold, fordi der ikke er plads til flere. De deltagende hold kommer fra hele landet, ligesom der også har været hold fra Sverige og Holland. Og stævnet starter nu allerede fredag aften, ligesom spillerne overnatter i Hinnerup.

HOG-cup med campister

De overnatter på skolerne, og HOG kan ikke længere nøjes med kampe på banerne ved Haldum-Hinnerup skolen. Rønbæk Stadion og fodboldbanerne i Søften er også i brug. Under stævnet er der bus i konstant rutefart mellem de tre spillesteder, så både spillere og tilskuere kan komme rundt.

Fodbold-camping

Hinnerup-Cup skaber ikke kun liv på fodboldbanerne. Udover 1600-1700 spillere og ledere, så strømmer det også til med forældre og familie til de unge fodboldspillere. Mens spillerne overnatter på skolerne, så er der fodbold-camping for familierne omkring fodboldbanerne. Det kan også mærkes i byens forretninger.

”Arbejdet med de unge mennesker giver mig en enorm glæde, og når tingene så lykkes som med Hinnerup-Cup, så er det en ekstra glæde. Og jeg håber da også, at jeg gennem mit arbejde i klubben har været et positivt forbillede for nogle af medlemmerne,” siger Magnus Nielsen.

Navnet er i øvrigt ikke helt fyldestgørende. Magnus Kvistgaard Nielsen står der på døbsattesten, og han bruger de to navne til at adskille arbejde og fritid. I Hinnerup er det Nielsen – dog mest Magnus – mens han på politigården i Århus er Kvistgaard.

”Det er sådan set meget praktisk. Alle ved, hvad jeg laver, og det har måske også en vis præventiv virkning. Jeg holder imidlertid arbejde og fritid skarpt adskilt, men har da en tro på, at fodbolden kan være med til at holde

unge fra kriminalitet. Jeg betragter mig selv som en slags socialarbejder,” siger Magnus Nielsen.

Fodboldskole

HOG var også hurtig til at melde sig på banen som vært for DBUs fodboldskoler, og siden 1990 har banerne ved Haldum-Hinnerup skolen hver sommer dannet ramme om en uges fodboldskole for piger og drenge i alderen 8-16 år.

Deltagerne i fodboldskolen kommer fra et større område, og den er som regel udsolgt få timer efter, at pladserne er sat til salg. Det vil sige, at 170 drenge og piger er med i en uge, hvor det udelukkende drejer sig om fodbold. Desuden arrangerer klubben også mikrofodboldskole for de seks-otte årige.

De yngste årgange på banen

Børnene behøver imidlertid ikke være mere end tre år, før de kan bgynde at spille fodbold i HOG. Leg med bold er det seneste tiltag i bestræbelserne på at skærpe børnenes interesse for fodbold. Det er for de tre-fire årige lørdag formiddag på banerne ved Haldum-Hinnerup skolen, og omkring 40 børn med forældre har meldt sig til. "Samtidig med, at det skærper børnenes interesse for fodbold, kan det også være en naturlig indgang til lederarbejde i HOG for forældrene," siger Magnus Nielsen.

Four Stars

Men det er ikke kun et spørgsmål om at vække børnenes interesse for fodbold. Det kræver også en indsats at bevare deres interesse, og der er en klar tendens til, at mange børn forlader fodbolden omkring konfirmationsalderen, og det frafald skaber problemer med at stille hold i mange klubber.

Det var baggrunden for, at Magnus Nielsen i sin tid fostrede ideen om et fodboldsamarbejde mellem klubberne i den gamle Hinnerup Kommune. Ideen blev dog ikke umiddelbart modtaget med begejstring, og det varede omkring en halv snes år fra tanke til konkret resultat. I første omgang på ynglinge-området. Der var en frygt for, at HOG ville komme til at dominere fodbolden gennem samarbej-

Ænder på banen

det, men alle klubber har fundet ud, at der er mange fordele ved samarbejdet, og det omfatter nu også yngre årgange.

”Formålet har været at fastholde flere fodboldspillere, og det kan være svært, hvis de enkelte klubber ikke har spillere nok til at danne hold. Nu samles de i en større helhed, og istedet for et par hold på en årgang, er der nu spillere til tre-fire hold. Men de enkelte spillere er stadig medlemmer af deres oprindelige klub, ligesom kampe og træning også fordeles,” siger Magnus Nielsen.

Ud over HOG omfatter samarbejdet GUI i Grundfør, SGF i Søften og KIF i Norring. Og for at understrege, at der er tale om fire klubber hedder det ”Four Stars 8382”.

Brug for mere plads

Det er ikke kun til Hinnerup-Cup, at der er trængsel på fodboldbanerne i Hinnerup. I det daglige kniber det også med at skaffe plads til de 650 fodboldspillere, som fordeler sig på 54 hold.

For at få plads til træningen begynder træningen allerede sidst på eftermiddagen for flere børneholds vedkommende, og trænerne må så tage turen direkte fra arbejde til fodboldbanerne for at nå det. Og det er også noget af et puslespil at få de mange kampe propet ind på den fem fodboldbaner – to ved Rønbækskolen og tre ved Haldum-Hinnerup skolen, hvor der også er en syv-mands bane, ligesom der er to baner til vintertræning.

”Da vi i sin tid måtte afgive baneareal til vejen forbi Haldum-Hinnerup skolen til Rylevej

blev vi lovet erstatningsbaner. Men desværre kom der en kommunesammenlægning, inden banerne blev lavet, og i Favrskov Kommune kniber det desværre med at få opfyldt de gamle løfter. Men vi håber stadig. Der er i hvert fald god brug for dem,” siger Magnus Nielsen. Selvom han nu har forladt formandsposten, så fortsætter han som kampfordeler og som medlem af sponsorudvalget, ligesom Hinnerup-Cup også er med ham som styrmand, ligesom han også fortsætter med en række opgaver i JBU-regi. Og skulle der blive brug for hjælp på andre fronter, så vil HOG næppe gå forgæves til Magnus Nielsen.

Hædersbevisninger

I årenes løb har han også fået flere hædersbevisninger for sig store arbejde for fodbolden. Han er blandt andet blevet kåret som ”Årets Leder”, og fik i 1991 Faxe-Kondi legatet, ligesom han har modtaget JBUs sølvnål.

Da han 5. april i år (2009) fyldte 60 år var der mere hæder fra JBU, som pyntede op på gavebordet med hæderstegn og flot ur med indgravering.

”Det er da dejligt, at ens arbejde bliver værdsat. Men det kunne jo ikke lade sig gøre uden de mange frivillige hjælpere, der dag efter dag stiller op for at arbejde for klubben. Der har da været perioder, hvor det har knebet med at få ledere nok. Men de seneste mange år har det ikke været et problem, og det har været en fornøjelse at have med at gøre,” siger Magnus Nielsen.

Godt rustet til fremtiden

Børne- og ungdomsafdelingen har omkring 500 fodboldspillere, og HOG er kåret som "Årets Pigeclub" i Region 3

Af Birger Andersen

Fodboldens fødekæde har det særdeles fint i Hinnerup. Børnene strømmer til fodboldbanerne, og omkring 500 af HOGs fodboldspillere er i børne- og ungdomsafdelingen. Det vil sige alderen op til 18 år. Og pigerne fylder efterhånden også godt op på fodboldbanerne i Hinnerup.

Dermed står fodboldafdelingen i HOG også godt rustet til at tage hul på de næste 100 år i klubbens historie. Ikke mindst takket være en dynamisk ungdomsformand i skikkelse af Peter Rasmussen, der i HOG også går under navnet "Mini-Magnus", og i den sammenhæng er det særdeles positivt ment.

Det var da også Magnus Nielsen, der i sin tid gav Peter Rasmussen det første skub på vejen ind i HOG. De var i sin tid naboer i Møllevangen.

"Vi havde ikke boet der ret lang tid, før Magnus kom med opfordringer til at gå ind i lederarbejdet i HOG, og da min ældste datter

Peter Rasmussen

begyndte at spille fodbold, var det også naturligt for mig at gå ind i arbejdet," fortæller Peter Rasmussen.

Han begynde som træner i 1998, og på det tidspunkt var der ikke mange fodboldspillende piger i HOG. Det betød, at hans datter i begyndelsen spillede sammen med drengene, men det har Peter Rasmussen efterhånden fået lavet om på, og HOG fodbold er netop blevet kåret til "Årets Pigeclub" i JBU's Region 3.

Hæderen hænger ikke alene sammen med, at antallet af pigespillere er vokset kraftigt indenfor det seneste år, men i nok så høj grad på grund af arbejdet, der ligger bag i form af uddannelse af ledere specielt rettet mod træning af piger samt "Pigeraketten", hvor pigerne får lejlighed til at snuse til atmosfæren i fodboldens verden.

"Det er vigtigt, at man som leder og træner står godt rustet til at tage sig af børnene, og derfor gør vi også meget ud af at sende folk på kurser. Det er ikke kun godt for spillerne, men i høj grad også for lederne. Det er jo altid sjovere at arbejde med tingene, hvis man har et godt indblik i arbejdet. Så er det til gengæld også utrolig spændende, og man bliver belønnet med en masse herlige oplevelser sammen med børnene.

Men det tager tid, og jeg bruger lige så mange timer på arbejdet i HOG som i mit arbej-

de som tømrermester. Jeg gør det, fordi jeg synes, det er sjovt, og jeg tror, at det bliver spændende i de næste mange år også," siger Peter Rasmussen.

På seniorfronten har fodboldspillerne i HOG også en særdeles aktiv formand i skikkelse af Jan Andersen, som også er fortsat på den post efter, at Per Bach Sørensen har overtaget formandsposten for hele fodboldafdelingen.

Samtidig er der sket en organisatorisk ændring, så opgaverne bliver fordelt på flere folk.

Med Magnus Nielsen som formand var der en tendens til, at han selv påtog sig ansvaret over en bred front, mens formanden i den nye organisation i højere grad skal være administratoren med det store overblik og uddelegere opgaverne. Forenklet sagt.

HOGs unge fodboldspillere fylder ikke blot op på banerne i Hinnerup. De er også flittige gæster til stævner i andre byer - og i udlandet. Her er det HOG til Invita Cup i Bording.

Vaskekonen Musse

De blå-gule farver blafrede i vinden hos Musse Dalsgaard

Af Birger Andersen

"Det var dog en grusom masse børn, I må ha'." Den bemærkning har Evelyn Dalsgaard ofte måttet lægge øre til. Tørresnorene i gården til huset på hjørnet af Søndergade og Tværvej i Hinnerup var meget ofte tæt behængt med tøj.

Her blafrede HOGs blå-gule farver lystigt i vinden. Evelyn – af de fleste bedre kendt som Musse – Dalsgaard sørgede i omkring 30 år for rent tøj til både fodbold- og håndboldspillere i HOG. Dermed var hun i mange år en særdeles vigtig faktor i en ellers mandsdomineret fodboldverden.

Det er godt 10 år siden, at Musse stoppede som vaskekone for HOG, og hun er siden flyttet til en af de ældrevenlige boliger på det tidligere plejehjem i Foldby. Men HOG har stadig en stor plads i hendes hjerte, og omvendt.

"Hun er en fantastisk kvinde, og selvom hun nu er fyldt 90 år – det blev hun 1. november – så er hun stadig særdeles aktiv. Hun sørger blandt andet for at holde orden i mine udklip," siger Magnus Nielsen.

Når han med jævne mellemrum lægger vejen forbi Musse har han ofte en stor samling udklip med i bagagen. Dem sørger Musse så for at få styr på.

"Jeg synes, at det er dejligt, at jeg stadig kan gøre nytte, og jeg bliver gerne ved, så længe,

jeg kan," siger Musse Dalsgaard, som i sin tid blev lokket til at vaske fodboldtrøjer af Niels de Place – en af fortidens store fodboldkoryfæer i Hinnerup.

"Niels boede i en periode hos os, og spurgte, om vi ikke kunne vaske fodboldtøjet. Han var jo sådan lidt som en søn for os, og det kunne vi da ikke sige nej til," kommer det med et smil fra Musse Dalsgaard.

Uge efter uge, år efter år har hun taget imod det svedige og til tider lidt sure fodboldtøj og sørget for, at det var rent og pænt til næste kamp.

Musse og Magnus

Fra mark til bonede gulve

Første vidnesbyrd om håndbold i HOG er fra 1938, men der er selvfølgelig spillet længe inden – den rivende udvikling indledes med første hal

Af Jørn Mundus

Håndbold er en dansk opfindelse. Den legendariske løjtnant Holger Louis Nielsen, olympisk fægter - og manden, der også lagde navn til en genoplivningsmetode, var lærer på

Ordrup Latin og Realskole. Eleverne ville lege med bold i frikvarteret, men måtte af hensyn til omgivelserne ikke sparke til bolden. Så de begyndte på hans anbefaling at tage hænderne i brug.

Et foto af et "urgammelt" hold med spillere, der har markeret klubben gennem mange år. De var samlet til en speciel sportsfest i Søften 1997. Øverst fra venstre er det Hans Hald Sørensen, Jørgen Jensen, Niels de Place, Preben Stærk, Peter Bundgaard. Nederst Erik Pedersen, Flemming "slagter" Mikkelsen, Henning Mikkelsen, Kresten Jensen (mangeårig træner) og Svend Nielsen.

I 1898 var der kreeret et spil, kaldet håndpolo, men formet efter fodboldens regler. Spillet blev finpudset. I 1906 fik det navnet håndbold, og Holger Nielsen nedfældede klodens første regelsæt – et spil med rødder i mellem-europæernes tradition for kastespil.

Interessen var stor i Danmark. Udbredelsen tog til i styrke i løbet af 1930'erne, og medlemstallet eksploderede nærmest under Besættelsen. I begyndelsen var det udelukkende et udendørs spil – det såkaldte markhåndbold med 11 spillere på hvert hold som i fodbold. Senere begyndte man at spille med syv mand

"De gamle", der spillede oldboys, men også i mange år optrådte i serie 4, som holdet vandt flere gange og dermed rykkede op i serie 3. Året efter var det et yngre hold, som overtog serie 3, mens "de gamle" fortsatte i serie 4. Stående fra venstre Erik Petersen, Mogens Andersen, Niels de Place, Günther Kiel, Jørgen Vind, holdleder Niels Kjærgaard. Nederst Jørn Mundus, Sømand? og Finn Melholt Madsen.

på hvert hold – det spil vi kender i dag – for så kunne man rykke ind i skolernes gymnastiksale. Under 1960'ernes økonomiske opsving begyndte idrætshaller at skyde op overalt, og så begyndte håndbolden for alvor at blive en del af danskernes hverdag.

Første vidnesbyrd

Det første skriftlige vidnesbyrd om håndbold i Hinnerup findes i HOG-papirer fra 1938, hvor det omtales, at en Hans Kristian Mikkelsen - en farbror til tidl. slagter Flemming Mikkelsen - gik i spidsen for en afdeling, som havde såvel 7- som 11- mandshåndbold udendørs på programmet. Men der har garanteret været kastet med bold adskillige år inden.

Hinnerup var dengang en lille by og havde efter byens størrelse en rimelig håndboldafdeling med såvel ungdoms- som seniorhold. 60'erne bød på en resultatmæssig opgangsperiode, hvor dameholdet var bedst, med et hold svarende til 3. div., mens herrerne havde et godt hold i serie 1. Mange nye tilflyttere og Haldum Hinnerup-Hallen i 1974 betød det helt store opsving.

To af de "gamle"

En af de nulevende håndboldspillere, der kan huske langt tilbage, er den nu 73-årige Hans Hald Sørensen, Fredensgade, som såvel efter andres som egen mening var en fremragende målmand.

"Jeg debuterede for HOG i 1958 i en turnering i Stadionhallen i Århus arrangeret af

Århus Håndbold Ring. Om sommeren var den gamle sportsplads ved Fredensgade centrum for såvel træning som turneringskampe. Om vinteren var eneste mulighed for træning HH-skolens gymnastiksal, hvor der kun kunne spilles til ét mål. Vores hjemmebane var som regel Annexhallen i den nordlige del af Århus – overfor Riisvengen Stadion", husker Hans Hald Sørensen.

Han beretter ikke uden stolthed i stemmen, at HOG rent faktisk spillede udmærket håndbold dengang. Han spillede i JHF's serie 1, og holdet var ofte tæt på oprykning. Afdelingen bestod dengang af ca. 50 voksne fordelt på tre herrehold og to damehold. Om sommeren var der ungdomshold, som udendørs deltog i turneringer og stævner.

En anden veteran er den nu 73-årige Erik Pedersen, nu Gartnervænget. Han kom til HOG som 18-årig i 1949 fra Grundfør og stoppede først i en alder af 58 år. En mand, der har betydet meget for HOG håndbold i sin 40-årige karriere. Ikke alene som aktiv, men i en periode i begyndelsen 60'erne var han også formand for hele HOG.

Økonomisk satsning

Erik Pedersen husker specielt klubbens store økonomiske problemer:

" Vi skulle tjene penge. Vi havde kroballerne, men det var ikke nok. I 1962 besluttede vi,

at det måtte bryde eller bære. Vi skrev under på en kontrakt med den populære sangduo Grethe og Jørgen Ingemann om en koncert året efter på Hinnerup Kro. De skulle have en hyre på 3.000 kr., som vi knap og nap havde sikret os. Men heldet følger jo en hvis slags mennesker. De vandt Det Europæiske Melodi Grand Prix i 1963, så da de kort tid efter skulle spille i Hinnerup kom folk langvejs fra. Vi lukkede langt flere mennesker ind på kroen end tilladt. Men vi reddede økonomien og kom ud af det med et samlet overskud på 6.000 kr. Det var mange penge dengang", beretter Erik Pedersen med et lunt smil.

Både Hans og Erik fortæller med glød i stemmen om det fantastiske kammeratskab, som var dengang. Man sås ofte privat. Altid til kroballerne. Man måtte stå sammen. Der var ikke spilletøj til rådighed. Holdet købte selv trøje og bukser, som man skiftedes til at vaske. Det første sæt "reklametrøjer" fik herrene af Hinnerup Boghandel/Preben Stærk. Transport til kampe og stævner måtte man også selv klare.

"I mine første år i HOG spillede vi kun uendørs med deltagelse i amtets turneringer og trænet af Kresten "Slagter" Jensen. Men da jeg blev omkring 21 år, begyndte vi at spille indendørs i JHF-turneringer. Kampene blev først afviklet i Hammel. Først senere blev det muligt at træne indendørs. Det foregik sent om aftenen i Hela-Hallen (grisehallen) i Ham-

mel. I begyndelsen af 50'erne var der til indendørs træning et hold – 12-14 herrer - og et tilsvarende antal damer, men der var ingen ungdomsafdeling", fastslår Erik Pedersen.

Resultaterne kommer

Erik Pedersen var klubbens første ungdomstræner. Han startede drengeholdet op, da HH-Hallen var en realitet. Siden kom der flere til og med ankomsten af den nye lærer Niels Kjærgaard og den entusiastiske kreds omkring ham begyndte det at gå stærkt, og ungdomsafdelingen kunne meget hurtigt fremvise flotte resultater.

En del af succesen skyldtes selvfølgelig den hastigt stigende befolkningstilvækst og dermed øget rekrutteringsgrundlag og flere haltimer. Men den primære årsag var indførelse af den moderne pædagogik og nye træningsmetoder, større udfordringer til spillere, trænere og ledere og sidst, men ikke mindst implementeringen af værdigrundlag med øget fokus på respekt, moral og etik.

Det første målbare resultat var det jyske mesterskab for JUNIOR A i sæsonen 77/78 med årg. 61/62. Det førte til deltagelse i mester-rækken sæsonen efter. Og så fulgte det slag i slag med junior/unglinge mesterrækkehold og senere junior/unglinge divisionshold.

Vejen til vores guldalder

Baggrunden for ungdomsafdelingens store succes i en årrække var træning, koncentration, rettidig omhu og kammeratskab

*Af Niels Kjærgaard,
tidl. træner og håndboldformand,
Æresmedlem af HOG*

Jeg er blevet opfordret til at beskrive de principper, der var baggrunden for det, man vist godt kan tillade sig at kalde HOG-håndbolds guldalder. Der var ikke tale om et færdigt koncept, men nærmere en udvikling.

Med fare for at lyde selvoptaget var vi nogle voksne, som havde et ønske om at betale dét tilbage, vi selv hver især havde modtaget i sportsklubberne, da vi var børn og unge. Vi arbejdede på, at spillerne – individuelt og på holdet – skulle blive så gode som den enkeltes talent tillod. Hverken mere eller mindre. At de kunne blive så gode og disciplinerede på og uden for banen, at de kunne falde ind på ethvert hold var "svendestykket", som de kunne bruge i den videre færd ud i livet som voksne. Det er billetten til at få kammerater og dermed lettere at falde ind i et socialt fællesskab, hvor som helst.

For os ledere var det håndboldfaglige selvfølger vigtigt, men evnen til at begejstre og motivere, samt opretholde en høj troværdighed, var måske endnu vigtigere i forhold til spillere og forældre.

Familieproblemer

Med Haldum-Hinnerup hallen blev det muligt at træne indendørs to gange om ugen. Træningstiderne blev dog det evige slagsmål – først mellem alle idrætsforeningerne. Siden internt i HOG. I virkeligheden var kampen desværre lige så meget slagsmålet om de samme spillere. Heldigvis kunne håndboldtræningen begynde lige efter skoletid. Det var der ikke mange af de andre aktiviteter, der kunne. Da så Rønbækhallen og Præstemarkhallen kom til et par år senere lettedes situationen.

Vi var glade for at være en del af HOG-familien. Det var dog ikke altid problemfrit. Vi blev direkte bedt om at sætte tempoet ned af hensyn til de andre afdelinger. Vi blev dog bakket 100 pct. op af HOG-Håndbolds afdelingsudvalg, men der var ofte problemer med resten af "familien". Det er ærgerligt at tænke tilbage på og fortjener ikke ved denne lejlighed en yderligere analyse.

Årsplanerne

Håndboldfagligt var det vigtigt, at vi holdt os opdaterede om de nyeste tendenser og spillemåder. Inspirationen blev hentet udefra. Vi havde selvfølgelig vore egne erfaringer. Men vi forsøgte hele tiden at analysere og lære af

andre. Ikke mindst profiterede vi af den årlige træningslejr gæsteinstruktører – som i parentes stillede sig gratis til rådighed. Det svære bestod nu i at udvælge dét, vi ville satse på i ungdomsafdelingen, og få det ind i træningen – ind i årsplanen. En årsplan for et hold

var et vigtigt arbejdsredskab. "Rettidig omhu" som det hedder nu om dage, var en forudsætning, hvis vi skulle have en chance mod de dygtige hold. Vi skulle vide hvilken strategi, taktik og spillestil, vi selv ville vælge. Og helst også, hvad vore modstandere sandsynligvis ville bruge mod os, så vi kunne træne mod-

Junior A-holdet, der vandt det jyske mesterskab 1977/78, hvilket gav oprykning til mesterrækken sæsonen efter – og guldalderen var indledt. Stående fra venstre: Niels Kjærgaard, Træner, Lars Bak, træner, Elo Høgh Hansen. Heinrich Lausdahl, Jan Trosborg, Henrik Hansen, Jørn Mundus, træner, siddende Keld Grønning, Claus Nørskov, Kim Satake, Steen Møller, Kjeld Jensen og Ole Møller. Johnny Jensen mangler.

træk. Erfaringen siger, at det tager et halvt år års tid at implementere et taktisk system. Derfor måtte alt, hvad vi skulle træne, stort set være bestemt inden sæsonen startede.

I den forbindelse var den årlige træningslejr en stor gevinst, fordi vi her kunne være på banen adskillige timer dagligt. Den store træningsmængde var den perfekte ramme for en grundig indføring. Vi skulle være velforberejede fysisk, taktisk, teknisk, mentalt o.s.v.

Træning er alvor, kamp er sjov

Talemåden rammer vor grundindstilling præcist. Ikke sådan at godt humør var bandlyst, eller der skulle tages useriøst på kampene – tværtimod. Men med alt det, der skulle nås, og med respekt for de andres tid og trænerens forberedelse, var det vigtigt, at man mødte op, og at man kom for at få noget ud af det – for at lære noget. Desuden gav det en god grundindstilling til de sværeste kampe.

Der blev varmet op før træningstid. Selve træningen var delt op i bidder – helst ikke længere end 9-10 min. Vi startede med tekniske øvelser, så målmands- og skudtræning, nu fulgte hurtige opløb og tilbageløbsforsvar – oftest med konkurrence på. Det betød øvelse i timing, hurtighed og kondition. Så blev der arbejdet med pladsspecifikke angrebs- og forsvarsøvelser efter princippet om funktionel træning. Det handler kort om, at man øger sværhedsgraden, så træningsøvelsen efterhånden nærmer sig kampsituationen.

Så repeterede og indøvede vi taktiske detaljer i det etablerede forsvar og angreb. Det kunne ofte være modeltræning, hvor spil og modtræk mod en kommende modstander blev bearbejdet. Alt sammen efter skitser med spillernavne påført. Til slut blev der trænet kamp med spil til to mål. Denne del skulle helst fylde en tredjedel – det var jo trods alt for at spille håndbold, man var kommet.

Før under og efter

Der blev ofte indkaldt til taktikmøde i god tid inden kampen. For taktiske finesser og modtræk skulle ikke være noget, man pludselig kom i tanke om midt under en kamp. Det skulle være velovervejet og indstuderet. Det er utilstedeligt, hvis en træner brokker sig over, at hans spillere ikke magter en taktisk detalje, de aldrig har trænet før.

Under selve kampen havde vi et mantra: Se aldrig på måltavlen. Koncentrer dig om eget spil og indgåede aftaler. Samtidig gælder det om, at få spillerne til at ramme et afpasset spændingsniveau, hvor deres vurdering af chancen for sejr er tættest muligt på fifty-fifty. Hver enkelt har deres specielle måde at ramme det optimale spændingsniveau. Vi erfarede også, at man kun kan lave ekstrem opladning meget få gange på en sæson. Derfor er det vigtigt, at niveauet lå i en tilpas højde ved almindelige turneringskampe, for så at have muligheden for at kunne spille esset ud ved de rigtig svære kampe.

For det var netop de andres modstand, vi forsøgte at nedbryde – ikke personer. Vi behøver ikke at hade for at spille vort bedste. Alle modstandere fortjener respekt – også de svageste. Så vi forfaldt ikke til en overlegen attitude i de lette kampe. Vi spillede altid optimalt.

Efter kampene – specielt de få vi tabte – var reglen, at vi først kommenterede dysten efter badet. På den måde var den værste frustration væk, og alle var mere konstruktive. Taktikken kunne diskuteres før og efter kampene, men aldrig under. Her var det træner og holdleders ansvar. Hele komplekset om arbejdet på bænken er for omfattende til at beskrive her, men der ligger et fascinerende håndværk bag de løbende taktiske dispositioner og ditto udskiftninger under en kamp. Rutinerne omkring turneringskampene var ensartede og nøje fastlagte.

Som regel mødtes vi en time før start på hjemmekamp. Ved udekampe en time plus køretid. Taktikken gennemgået og så omklædning for derefter at vænne sig til hallens farver, belysning o.s.v. Så gjaldt det opvarmningen – herunder autogen træning. Alt foregik så rutinepræget som muligt for at skabe trykthed.

Forældrene mødte talstærkt op både hjemme og ude. De skiftedes til at køre til udekampene, men der var stor interesse for at komme med. Tit var vi en hel kortegede, der drog af sted. Det gav altid god opbakning. Jeg min-

des stadig de store turneringssøndage i Røn-bækhallen som en lang række festdage.

Talrige stævner

Ud over de almindelige turneringer - vinter og sommer - var vi desuden til talrige turneringer rundt omkring. Udbyttet var mangfoldigt: Styrket kammeratskab, samvær med mange andre håndboldspillere, kampe mod ukendte hold med anderledes spillemåder, "overlevelse" i primitivt logi og anderledes kost, mødet med masser af tilskuere, test af egen spillestil, spionage af kommende modstandere, spilletider på unormale tidspunkter i døgnet og aftener med diskotek. Stævnerne havde deres helt eget liv, og man følte, at man havde været hjemmefra i månedsvis – rig på oplevelser.

Som eksempel på en sæsons stævneaktiviteter er her en autentisk liste fra et spillermøde før sæsonen med et hold herreynglinge i 80'erne: 4.-5.-6. juni hjemmestævne mod Bremen, 6.-7.-8. aug. træningslejr i Ribe Fritidscenter, 3.-4.-5. sept. Saga-stævne i København, julestævne i Fredericia og påskestævne i Esbjerg.

Holdudtagelsen var suverænt overladt til træner og holdleder, ligesom den endelige taktik og udskiftning i kampene. Og guderne skal vide, at der blev begået fejl, men også, at vi efter bedste evne forsøgte at gøre arbejdet bedst muligt. En del af spillerne, som måske ikke var de mest oplagte talenter, profiterede dog heldigvis af, at de hvert andet år var "de store" og derfor fik plads på førsteholdet.

Forældresamarbejdet

Samarbejdet med forældrene var alfa og omega. Vi havde forældremøde med alle hold før sæsonstart. Her blev redegjort for sæsonplanerne. Andre emner kunne være kørsel, trøjvask m.m. Alt sammen emner, hvor vi forventede forældrenes arbejdskraft og opbakning. Men et meget vigtigt punkt var forældrene som rollemodeller i forbindelse med kampene. Vi elskede deres medleven og opbakning.

Men der var nogle regler. Det var absolut forbudt at coache. Spillerne havde rigeligt at gøre med anvisninger, der kom fra bænken. Det var ligeledes forbudt at komme med ned-

gørende tilråb og hån af modstanderne. Derimod ville vi gerne have positive tilråb og klapsalver, når der blev lavet noget godt.

Det skete, at der var nogle spillere, der helst ville være fri for, at deres forældre tog med til kamp. Men de fik den besked, at vi, træner og holdleder, også gerne ville have nogen at snakke med. Det blev godtaget, og vi havde megen hygge sammen med forældrene og stor opbakning både ude og hjemme. Uden opbakning var det ikke gået, og vi kunne heller ikke have opnået den status at blive nævnt på DHF-kurser som "et kraftcenter for ungdomshåndbold i Jylland".

Holdet det kom hjem fra de danske mesterskaber i København med en sølvmedalje i sæsonen 82/83: Stående Niels Kjærgaard, Claus Mundus, Erik Thomsen, Lars Rasmussen, Ole Magnussen, Henrik Lund, Claus Juhl, Jørn Mundus. Siddende Åge Satake, Lars "Beton" Andersen, Peter Søgaard, Carsten Møller, Jørgen Balle og Jan Gråbæk.

Vore landholdspillere

**HOG var i de år storleverandør af spillere til udvalgte hold
- vore to landholdspillere ser begejstret tilbage**

Af Jørn Mundus

De moderne træningsformer og implementeringen af nye værdigrundlag i ungdomsafdelingen skabte på sigt ikke alene unge, der stod bedre rustede til at klare hverdagen,

når de forlod Hinnerup, men også her og nu fremragende håndboldspillere.

Det kunne hurtigt og bedst aflæses af antallet af spillere, der repræsenterede klubben på såvel kredshold – de bedste fra Århus/Odder/

I februar 1983 Havde HOG hele fire ynglingspillere på jysk hold, som er forstadiet til landsholdene. Fra venstre Jørgen Balle, Jan Graabæk, Claus Mundus og Lene Johansen.

Hinnerup-området – som på jysk unionshold – de bedste i Jylland Vi havde gennem årene rigtig mange fordelt på alle rækker. I februar 1983 havde HOG således bare i ynglinge-rækken hele fire spillere på jysk hold, der er forstadiet til ynglingelandsholdene. Dette år havde vi for første gang også en pigespiller med, stortalentet Lene Johansen, mens herresiden var præsenteret af Jan Graabæk, Jørgen Balle og Claus Mundus. Det år havde HOG den største repræsentation på unionsholdene af alle klubber i Midtjylland.

Denne årgang var nok klubbens gyldne. To af dem kom på landshold. Jørgen Balle, årg. 64, i dag adm. direktør fik 8-Y-landskampe og en halv snes opvisnings U-landskampe. Claus Mundus, årg. 64, i dag partner i et rekrutterings- og managementfirma, fik to A-, 19 U- og 8 Y-landskampe. Begge flyttede som 18-årige til Skovbakken, hvor de gik direkte ind på 1.divisionsholdet.

Græd hele vejen hjem

Jørgen Balle flyttede i 1977 som drengespiller fra Vitten til HOG.

”Det var et utroligt svært valg. Familien var nok mest knyttet til Vitten. Jeg havde mine bedste venner i både Vitten og i HOG, og mine klassekammerater spillede i begge klubber. Det her var hjerteblod. Så det var vel langsigtede ambitioner, som var afgørende for den endelige beslutning. Jeg debuterede for HOG i en udendørs sommerkamp mod Vitten i Vit-

ten. Vi tabte, så jeg græd hele vejen hjem på cykel. Men jeg lærte hurtigt glæden og betydningen af et rigtigt holdfællesskab”, oplyser Jørgen Balle.

Han husker bedst fra dengang den kvalificerede træning og den megen rejsen rundt i træningslejre og til stævner samt udvekslingen med andre klubber, hvor f.eks. Ajax i København var årligt tilbagevendende. Han mener, det betød meget sportsligt som kulturelt.

”Men det vigtigste var nok, at vi lærte vindermentaliteten. Vi skulle og ville vinde hver gang. Jeg kan se i dag, at træner og holdleder kun påvirkede os i en positiv retning. Mentalt lærte vi at sætte fokus på noget, vi havde gjort godt, og specielt fokusere på eget spil. Jeg har siden lært, at den rigtige mental træning styrker selvtilliden. Når vi var på banen var publikum ligegyldig, og modstanderens spil skulle nedbrydes på en ordentlig og fair måde. Jeg har lært meget, jeg kan bruge som leder i dag. Også overfor medarbejderne. Og de gode oplevelser dengang, kan ingen tage fra os”, fastslår Jørgen Balle.

Meget hård start

Claus Mundus startede som kun ni-årig. Der var ingen hold i hans årgang, så han trænede og spillede med 62-årgangen i to-tre år. Det blev meget hårde, men lærerige år for ham.

”Min tid i HOG har betydet rigtig meget for mig, både med hensyn til de fantastisk mange

oplevelser, men også den positive opdragelse vi fik. Vi lærte at arbejde og forholde os til et værdigrundlag med høj etik og moral. Vi fik den tilgang til opgaverne, at vi ville vinde, men på den rigtige og seriøse måde.. Så vi skulle opføre os ordentligt. Det var ikke mod-

standerne eller dommerne, vi skulle hade. Tabte vi, var det vores egen skyld. Vi skulle så bare hjem og træne noget mere. Det er akkurat den samme tilgang, jeg benytter i mit arbejde i dag”, pointerer Claus Mundus, som hver dag arbejder primært med mennesker i forskellige erhverv og aldre.

Claus Mundus og Jørgen Balle forlader HOG i 1983 for at spille 1.divisionshåndbold i Skovbakken , hvor de kommer på hold med en endnu gammel HOG'er - Elo Høgh Hansen

Håndbold nu – og i fremtiden

Nedgang i antallet af seniorer betød en øget satsning på ungdommen. Det har givet succes især efter holdsamarbejde med klubber i nærområdet

Af Kim Vester, håndboldformand

Hvis man ser bort fra mine år som ungdomsspiller i AGF, hvor mine erfaringer/oplevelser med HOG var af lidet misundelsesværdig karakter, da vi for det meste måtte forlade Rønbækhallen med endnu et nederlag, så startede mit håndboldliv for alvor i 1994, da jeg begyndte at spille i HOG. Derfor vil jeg holde mig til tiden derefter.

I håndboldafdelingen havde vi i perioden 1995 og frem til omkring årtusindeskiftet en ret stor og niveaumæssig stærk senior afd. Med herrehold i Danmarksserien – et enkelt år lå vi tilmed i toppen af rækken – og et damehold i serie 1. Vi havde på et tidspunkt fem seniorhold (to dame- og tre herre-). Men man siger jo: ” at alt godt får en ende”, og det gjorde vores succes desværre også. I løbet af nogle få sæsoner var vi nede på ét dame- og ét herrehold.

En af grundene til den relativt hurtige deroute såvel i antal som i kvalitet hos seniorerne var, at mange af spillerne kom udefra. Adskillige boede i Århus eller længere væk, og de kunne ikke blive ved med at afse tid til den lange transport tre-fire gange om ugen.

Frugtbar plan

Gennem hele ”rutscheturen” med seniorerne havde vi heldigvis fortsat vores ungdomsafd., der vanen tro var repræsenteret i stort set alle årgange. Vi har hvert år haft både hold med ”elitepotentiale” og ”almindelige” hold. Der har i hele min HOG-tid været plads til ALLE niveauer i håndboldafd., så det var ikke nogen speciel svært valg for håndboldudvalget, at man - i forbindelse med den voldsomme tilbagegang hos seniorerne - besluttede at opprioritere ungdomsarbejdet for at bygge et stærkt fundament for fremtidens seniorafd..

Denne plan har båret frugt, da vi allerede i sæsonen 2008/2009 kan mønstre to herreseniorhold, hvoraf det ene hovedsageligt består af unge ”ægte” HOGére.

Dameafd. blev ”genoplivet” gennem et nyt senior holdfællesskab med SGF og KIF kaldet ”Four Stars”, inspireret af det nære samarbejde, som har kørt de seneste fem sæsoner på ungdomssiden fra U-14 og opefter.

Four Stars-samarbejdet

Det fællesskab blev en realitet efter nogle års ”tilløb” som en konsekvens af, at det kan være svært at fastholde de unges interesse for

Her er billedet af det talentfulde U-16 hold fra sæsonen 2008/09 taget umiddelbart efter deres 28-17 sejr over Hornbæk i Kreds Cup Finalen. Stående: Lennart Mogensen (træner) Charlotte Brahe, Melissa Erikson, Katja Hansen, Malene Kræpping, Louise Lund, Pernille Søe, Sofie Reimer, Kirsten Laursen (holdleder), Knud Laursen (holdleder). Siddende: Charlotte Holm Jensen, Malou Fuhlendorf, Cathrine Berg, Runa Jørgensen, Sofie Venborg, Line Kjeldsen, Louise Venborg, Natascha Jørgensen og liggende foran Pernille Mortensen.

holdsport, når de når en vis alder. Derfor havde HOG - og de andre klubber i den "gamle" 8382-kommune - svært ved at stille hold i de ældste ungdomsårgange. Der var flere eksempler på, at både SGF og HOG kun havde spillere til et halvt hold. Det nye samarbejde var meget fornuftigt. Vore unge fik mulighed for at fortsætte deres idræt her, så de ikke behøvede eksempelvis at drage til Århus.

I dag er Four Star-ungdom så etableret, at det ikke alene er de "tynde" årgange, som er indlemmet i samarbejdet. Alle hold fra U-14 og opefter er automatisk en del af dette fællesskab, hvis spillerne er medlemmer af HOG, SGF eller KIF. Så vi har et godt tilbud til stort set alle niveauer.

Four Star-samarbejdet er derfor også en vigtig del af fremtidsvisionerne for HOG-håndbold, da vi "opdrager" vore U-10 og U-12 spillere til, at de skal spille Four Stars, når de bliver "store". Det skal gerne på sigt betyde, at de glæder sig til at "rykke op" i stedet for at være utrygge/spændte ved den kommende status.

Vigtigt med ny hal

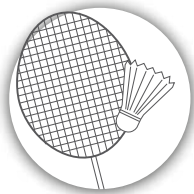
Håndboldafdelingen følger naturligvis med stor interesse udviklingen i projektet "ny hal i Hinnerup". Skulle det lykkes indenfor en overskuelig fremtid at få en hal mere i byen, vil det styrke håndboldspillet, og give spillerne betydeligt bedre vilkår end i dag. For vi må ærligt erkende, at indbyggertallet og dermed potentielle brugere af hallerne er steget me-

get pænt i de seneste år, mens vor halkapacitet er akkurat den samme, som da jeg for 25 år siden blev "spillet baglæns" ud ad Rønbækhallen af et stærkt HOG-hold under ledelse af Niels Kjærgaard.

Vore fremtidsvisioner i håndboldafd. er at give så gode muligheder som muligt til så mange spillere som muligt. Det kræver, at rigtig mange frivillige fortsat er indstillet på at bruge en del af deres fritid på livet i en håndboldklub. Der hersker ingen tvivl om, at opgaven med at overtale "nye og gamle" trænere/ledere til at tage en tørn bliver lettere, jo bedre vilkår vi kan tilbyde, og her indgår en ny hal selvfølgelig kraftigt i overvejelserne.

Fjerbold er familien Sørensen

Små historier om badminton, børn, seniorer, socialt samvær, kroer og sild

Af Lene og Hans Ole Hauge

Nu kan det måske umiddelbart undre læserne, hvordan sild passer ind i denne sammenhæng, men det vender vi tilbage til. Det hele starter med, at vi har mødt Jytte over en kop kaffe til en snak om HOG-badminton historie.

Jytte og Kai Sørensen flyttede til Hinnerup i 1972. De kom fra Skagen/Frederikssund, hvor de havde været aktive spillere, og derfor ønskede at fortsætte spillet i Hinnerup. De engagerede sig i klubbens arbejde, og Jytte blev i 1974 den første officielle træner for ungdomsspillerne, som dengang talte hele 12 børn. Hun havde ikke nogen egentlig træ-

Fra klubmesterskaberne i 1977 ses fra venstre Jan Pedersen, Kai Sørensen, Frank Christensen og Vilhelm Lytken.

nererfaring, men klubben støttede projektet, og Jytte kom på kurser.

Aktivitetsniveauet i ungdomsafdelingen stiger, og Jytte og Kai træner i fællesskab, arrangerer og deltager i holdkampe og stævnerne med børnene.

“Holdkampene er højt prioriterede, og det sociale er i højsædet – man spiller for klubben”, mindes Jytte. Det er også i denne periode, at HOG-badminton arrangerer “begynderstævner”, som den første klub i området. Et andet nyt initiativ, som Jytte og Kai deltager i er “badmintonlejren”, som afvikles første gang i 1982.

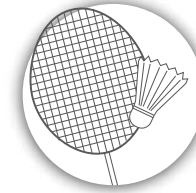
Vi begynder at vinde

Der kommer flere børn til, og Jytte får i 1976 hjælp fra den første professionelle træner, som kommer udefra. Han hedder Bertil Mortensen. Hjælpen var tiltrængt for antallet af ungdomsspillere steg dengang til det tredobbelte – 36. Rygtet om den nye træner trak endnu flere til. Den øgede aktivitet, og den ekstra trænerhjælp kan ses på de sportslige resultater.

“Børnene begynder faktisk at vinde, når de er ude til stævner”, husker Jytte med tilfredshed. Nu godt 25 år senere mindes Jytte tiden som træner med stor glæde.

“Men sidst på sæsonen kunne jeg godt lige tænke, at nu gider jeg hverken børn eller badminton mere”, tilføjer Jytte med et ærligt smil.

Men det gik heldigvis altid over i løbet af sommerferien, og så glædede hun sig igen til sæsonstart. Sådan gik årene som træner helt frem til 1982. Da Rønbækhallen endnu ikke var bygget, tog Jytte turen frem og tilbage fra Rønvangen til HH-Hallen – med tre børn og oppakning – på cykel.

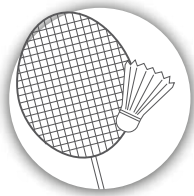

Pokal til motivation

I det hele taget skulle HOG-badminton blive en stor del af familien Sørensens liv – og omvendt. Foruden Jytte og Kai har deres to ældste sønner, Lars og Jesper, været såvel aktive spillere som udvalgsmedlemmer. Både Lars og Jesper har på skift været formænd gennem årene med Kai som kasserer. Familien har varetaget en række forskellige udvalgsposter. Jytte sad i badmintonudvalget fra 75 til 82 og har samtidig i alle årene siden 1974 været forretningsfører for det samlede HOG. Det er hun den dag i dag fortsat. Kaj var kasserer i en årrække frem til kort før sin død i foråret 2009.

Et tydeligt spor efter familien i HOG-badminton er KSJ-pokalen, som mange husker. Den blev uddelt i sæsonerne 77/78 til og med 03/04. KJS står for Kai Jytte Sørensen. Pokalen blev hvert år tildelt en spiller af udvalget for en god indsats, hvilket også er inskriptionen på pokalen.

“Vi indførte den for at motivere ungdomsspillerne til at yde en god sportslig indsats”,

forklarer Jytte. Bag tildelingen lå et pointsystem, hvor spillerne optjente point for vundne sæt i holdkampe og stævner.

Fatal fællesspisning

Jytte fremhæver det sociale liv i seniorafdelingen. Eksempelvis var det en tradition, at seniorerne skiftedes til at have mad med til træning en gang om måneden. Der var så fællesspis-

ning og en enkelt øl efter træningen kl. 21. Jytte mindes, at middagen i et enkelt tilfælde trak ud og fortsatte til den lyse morgen. Det blev endog nødvendigt at "sygemelde" en del af deltagerne fra arbejde næste dag.

Jytte mindes også, hvordan Kai har fortalt om de noget primitive forhold, holdkampene blev afviklet under i midten af 70'erne. Ofte var rammen gymnastiksalen på den lokale sko-

Den første professionelle træner i badminton, Bertil Mortensen, i midten har netop uddelt præmier i forbindelse med klubmesterskaberne i 1978. Fra venstre ses Kai Sørensen, Helle Riis, træneren, Anette Schirmer og Jytte Sørensen

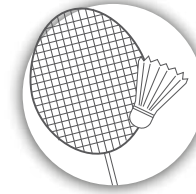
le, hvor der både kunne være lavhængende bomme og ribber i siderne, som rakte ind på banen. Det kunne være noget af en udfordring at spille under disse forhold.

Kroernes betydning

En anden mindeværdig tradition var, at oldholdet altid var forbi en kro for at få sig en sildemad på vej hjem fra holdkamp. Hvorfor valget netop var faldet på sild, kan Jytte ikke huske, men traditionen viser prioriteringen af det sociale samvær i klubben. Og sammenhængen fra badminton til kroer kommer ikke fra det det rene ingenting. Jytte har i sin tid hørt, at HOG-badminton startede i festsalen på Hinnerup Kro.

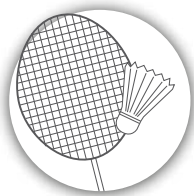
”Her var der ingen ribber i vejen, men til gengæld stod der en kakkellov i den ene side af banen”, fortæller Jytte.

Den årlige afslutningsfest efter klubmesterskaberne for ynglinge, seniorer og motionister var i mange år en værdsat tradition i klubben. Jytte har fundet klubbladet fra 1991, hvor en artikel omtaler årets afslutningsfest, hvor 116 medlemmer med ledsager deltog.

”Benarbejdet, som er så vigtigt i badminton, kom til sin fulde ret på dansegulvet, hvor selv den mest trætte fra samme dags finalestævne fandt de sidste reserver frem til Rock´n Roll-tonerne fra LUDO”, lyder det fra den engagerede reporter i artiklen.

Med dette stemningsbillede siger vi tak til Jytte for historierne – og kaffen.

Garanter for traditionerne

Lene og Mogens arrangerer hvert år bl.a. julesjov
– De har været aktive i mere end 25 år

Af Inge Kellberg Thomsen

Lene og Mogens Kristensen står for traditionerne i forbindelse med badminton. De har igennem de seneste 25 år holdt julesjov for børnene en lørdag eftermiddag lige før jul. Der er selvfølgelig også planlagt julesjov i år.

Dagen starter med, at børnene tegner juletegninger på stort papir, som så hænges op på nettene, så det ikke er muligt at se sine modspillere under kampene. Børnene bliver parret efter bedste evne – en stor og en lille spiller – og der spilles badminton efter helt særlige nisseregler. Der startes med snevejr

Så er børnene klar til julesjov 2008

som opvarmning, og der spilles desuden med balloner og skumbolde.

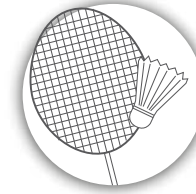
Efter turneringen er der præmieuddeling samt kage og saftevand. Der plejer at blive omsat ca. 25 liter saft til omkring 60 børn. Eftermiddagen slutes med, at børnene ser en film og får en slikpose.

Altid til rådighed

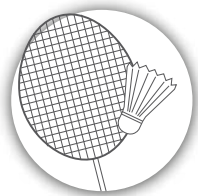
Efterhånden er der ved at komme børn til badminton, hvis forældre selv har gået til bad-

minton og derfor også har deltaget i julesjov. Når de henter deres børn og hører, hvordan arrangementet er forløbet, så siger de, at det er nøjagtigt, som da de selv var børn.

Lene og Mogens blev først i 80'erne inddraget i HOG-badminton, da deres børn spillede, og de derfor altid var med i hallen. Der manglede hjælp ved dommerbordet, og det var den første opgave, som de påtog sig. Den gang var der hjemmekampe hver weekend, så der

Lene er ved at gøre godteposerne klar. I baggrunden Inge Kellberg Thomsen

var hårdt brug for hjælp. Mogens blev turneringsleder i 1983, og Lene blev ungdomstræner. I de efterfølgende år har de haft forskellige poster i badmintonafdelingen. Mogens har været både formand og kasserer, og Lene har været udvalgsmedlem samt kioskbestyrelse. De har lagt rigtig mange timer i HOG-badminton, og Mogens påstår, at det aldrig har været en sur pligt.

Sommerlejrene

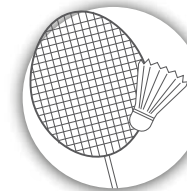
Lene og Mogens deltog også i arbejde med sommerlejrene i Hinnerup. I to uger var der sommerlejr, hvor der hver uge var 48 børn, hvoraf ca. halvdelen kom fra Hinnerup og den anden halvdel fra resten af Danmark – ja

sågar også helt fra Norge. Ugen forløb på den måde, at børnene udefra var indkvarteret hos børnene fra Hinnerup, hvor de spiste og sov. Dagen og aftenen var de samlet i hallen. Her blev der spillet badminton, leget og hygget. Lene og Mogens har haft den ene uge af disse sommerlejre i ca. fem år. I dag er de overgået i DGI-regi.

Det siger sig selv, at temmelig mange af Hinnerups børn har været i forbindelse med Lene og Mogens gennem årene. Mange er som voksne flyttet til hjembyen, så der er mange hilsner og snak, når de mødes under indkøb i byen. Og så er der jo også et hyggeligt gensyn, når deres børn deltager i årets julesjov.

Engageret ungt makkerpar

Trofaste fyre med hele opvæksten i HOG er i dag veluddannede trænere og spillere

Af Lene og Hans Ole Hauge

Det er tirsdag lidt efter kl. 20, og vi mødes med Kristoffer Møberg og Peter Thiele i cafeteriaet i HH-Hallen. Her er de kommet, lige så længe de kan huske. Og stedet har mange gange været rammen for en god snak efter træningen.

Kristoffer begyndte at spille badminton, da han var 5, og Peter gik i gang ved 7-årsalderen. I dag er de et par unge fyre på henholdsvis 20 og 18, men de spiller stadig badminton i HOG.

De mødte hinanden, da de på et tidspunkt kom til at spille på samme hold. Det blev starten på et mangeårigt team-samarbejde. Peter og Kristoffer blev allerede som ungdomsspillere hjælpetrænere for yngre.

“Vi var alligevel altid i hallen, og brugte vores fritid dér”, husker de.

Veluddannede trænere

De var hjælpetrænere sammen i et par år, og de fik sammen deres egne hold for fire år siden. I den forbindelse har de deltaget i flere trænerkurser, som de har fået stort udbytte af. De startede med at træne U13-U17.

“Vi hygger os med at træne de lidt ældre børn og unge. Her er der mere humor – og mindre pædagogik”, griner de.

Da de var yngre, “hang de ud” i hallen og så på, når seniorerne spillede. De prøvede at lure dem nogle tricks af, og de håbede også på at måtte spille med. Det kom de begge til som 15-årige, da de rykkede op i seniortruppen. Her blev de også for tre år siden doublemakker. De spiller fortsat sammen til både holdkampe og stævner.

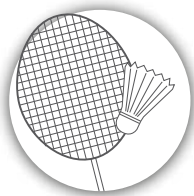
Bliver i HOG

Kristoffer og Peter har tidligere overvejet at skifte til en århusiansk klub. Men trods muligheden for at gøre dette, har de begge valgt at fortsætte i HOG.

“Vi trives rigtigt godt i klubben, og vi syntes ikke, at vi vil spille i en anden klub, når vi er trænere her”, forklarer de. I dag spiller de på klubbens førstehold, der ligger i serie 1.

Ud over den daglige træning deltager de engagerede fyre også som trænere ved træningssamlinger, og de skal på tredje år være trænere i HOG's badmintonskole i efterårsferien. De er også instruktører på DGI's bad-

mintonsommerlejr i Hinnerup. Det har de været de seneste to år, men historien går meget længere tilbage for dem begge. Peter har selv deltaget på sommerlejren siden han var 11, og Kristoffer var første gang med som 10-årig.

Her slutter snakken med Peter og Kristoffer, men deres aften er ikke forbi. Så går turen hjem til sen aftensmad og forberedelse til næste skoledag på HHX, hvor de går i parallelklasse.

Kristoffer Møberg og Peter Thiele til førsteholdstræning

Venteliste til svømmeafdelingen

Siden svømmehallen blev indviet i 1993 er medlemmerne strømnet til HOG Svømning, som sagtens kunne bruge flere timer i hallen

Af Birger Andersen

Det drejer sig ikke om medaljer. For HOGs svømmeafdeling gælder det i første omgang om at lære medlemmerne at svømme og give dem tryghed ved at opholde sig i vandet. Det tilbud er der også mange, der benytter sig af. Svømmeafdelingen har omkring 570 medlemmer, og mere end 100 står på venteliste for at få en plads i det våde element og lære at klare sig uden at gå til bunds.

Den store interesse for svømningen understreges også ved den årlige tilmelding. Tidligere var der total kaos på parkeringspladsen ved svømmehallen, når forældre og børn stod i lange køer for at sikre sig en plads i vandet. Køen blev fjernet, da svømmeafdelingen i 2004 gik online med tilmeldingen, men det har ikke gjort det nemmere for nye svømmere at sikre en dukkert i HOG-regi. Tilmeldingen starter ved midnat på den givne dato og tilmeldingen følger først til mølle-princippet. Gamle medlemmer får imidlertid en uges forspring til tilmelding, og derfor er det forholdsvis få pladser, der kæmpes om for de nye. Og kort tid efter midnat er der som regel fuldt optaget.

Svømningen hører til de unge sportsgrene i HOG, men svømmeafdelingen er dog ældre

end Hinnerup-Badet, som stod klar til brug i 1993. HOG svømning blev imidlertid etablere allerede to år tidligere, men måtte nøjes med sommersvømning i det udendørs bassin. Derfor var det da også en kæmpe forbedring, da den nye svømmehal blev bygget.

Det var Kurt Overbye, der i sin tid stod i spidsen for at sikre svømning en fremtid i Hinnerup, da den gamle Hinnerup Svømmeklub blev nedlagt i 1991. Han var formand frem til 1999, og siden har Maybritt Møller været formand.

Begrænset tid

Svømmeafdelingen har 12 timer om ugen i svømmehallen, og med 570 medlemmer er der rift om tiden i vandet. Og det vil i hvert fald være svært at proppe træning til konkurrencesvømning på højt niveau ind i ugeplanen.

Men det er altså heller ikke det, det drejer sig om. Her er der plads til hundesvømning og andre uortodokse vandplaskerier på vejen frem mod at lære at svømme og klare sig i det våde element.

”Vi satser på, at så mange børn som muligt får muligheden for at blive fortrolige med vandet. På længere sigt vil vi gerne udbygge med flere motions- og styrkeaktiviteter for voksne,

ligesom vi også gerne vil lave flere stævner for børn og unge,” siger Maybritt Møller.

Selvom der ikke er decideret konkurrencesvømning, så svømmes der også efter metal. Efterhånden som medlemmerne bliver fortrolige med vandet melder de sig i stor stil til at svømme efter mærker, og når der er mærkesvømning i bassinet, så er der trængsel i vandet. Og på bassinkanten. For at holde styr på, hvor mange baner, de enkelte svømmere tilbagelægger er det nødvendigt at tage forældre og bedsteforældre til hjælp for at tælle baner.

Det bliver til mange 100 og 200 meter mærker, men mange svømmer også over 1000 meter, og i 2004 blev der sat rekord med en svømmetur på 7000 meter under mærkesvømningen.

Svøm ind i natten

Børnene udgør flertallet i medlemsskaren, men der er også en del voksne, som benytter tilbudet om at lære at svømme. Det gælder også voksne, som ellers har haft en skræk overfor det våde element. De tager svømmetagene i varmtvandsbassinet, og det er således ikke kulden, der afskrækker dem.

Der kontrolleres ivrigt ved mærkesvømningen

Ud over de ordinære svømmetider er der med jævne mellemrum også mulighed for at "svømme ind i natten". Det er aftensvømning fra kl. 21 til midnat, hvor hallen er pyntet op, så den indbyder til hygge. Der er blandt andet fakler og kulørte lamper, ligesom "løbemadrasser" giver deltagerne mulighed for at gå på vandet. Men uden en større skare af trænere og ledere, så lader det sig ikke gøre. Hvad enten det drejer sig om svømmeundervisning eller hygge i badet. Svømmeafdelingen har 20-30 trænere i løbet af en sæson. Det er hovedsageligt yngre mennesker, men for at kunne blive svømmetræner skal man have bestået bassinprøven, som blandt andet omfatter et førstehjælpskursus.

"Det betyder, at man ikke i samme udstrækning som i andre idrætsgrene kan bygge på forældre som hjælpere," siger Maybritt Møller.

Søften Gymnastikforening har i en periode også haft egen svømmeafdeling, og i den tid var der et tæt samarbejde HOG og SGF på svømmefronten. Desuden har HOG også haft svømmesamarbejde med Nordgården.

Vandbisserne med dykning og undervandsrugby på programmet var i sin tid også en del af HOG. Men det er et overstået kapitel. Nu er det i første række den mere traditionelle svømning, det drejer sig om.

Mærkesvømningen i fuld gang

Pres på politikerne

Det var Hinnerup Kommune, der byggede svømmehallen, men det var en gruppe fra Junior Chamber med Kim Bjerregaard og Kurt Overbye i spidsen, der skabte grundlaget.

De forsøgte at skaffe penge til en delvis privat finansieret svømmehal, men interessen blandt kommunens borgere var dog ikke så stor, at de også ville putte penge i det. I hvert fald ikke nok, og forsøget måtte derfor opgives.

Til gengæld havde den megen snak om svømmehal skabt en forventning om at få lejlighed til at få svømmehal i Hinnerup. Det var

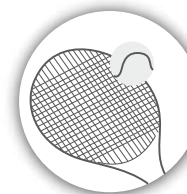
med til at modne ideen i byrådet, og efter en række debatter blev der nedsat et svømmebadsudvalg – i øvrigt med Søren Eriksen som formand. Den nuværende HOG-formand var dengang medlem af byrådet.

Badet blev noget dyrere, end byrådet i første omgang havde regnet med, men til gengæld fik vi en svømmehal med mange faciliteter. Faciliteter, som selv i dag trækker folk fra nabokommunerne til Hinnerup. Ikke bare på korte badebesøg i byen. En del giver svømmehallen som en del af begrundelsen for, at de har valgt at flytte til Hinnerup.

Tennis – en jubilæumsaktivitet

Anlægget af baner blev med planlægning, kommunal godkendelse, finansiering og etablering klaret på et års tid

Af Niels Berg

Tennis i Hinnerup opstod i forbindelse med HOG's 75 års jubilæum i 1984. Klubbens daværende bestyrelse drøftede allerede året før, hvordan jubilæet skulle fejres med en række store aktiviteter hen over hele året.

Formanden, Niels Berg, rejste på et tidspunkt spørgsmålet om tennisbaner i HOG-regi, og bestyrelsen besluttede, at nu skulle det ikke blive ved snakken. Hvis det overhovedet var teknisk og økonomisk muligt, skulle der indvies tennisbaner i jubilæumsåret. Formanden og næstformanden Erik Markussen påtog sig opgaven med at klarlægge alle forudsætningerne for et rigtigt anlæg.

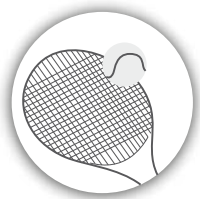
Det indledtes med et besøg hos Hjortshøj Egå Idrætsforening, som næsten var færdig med deres nye tennisanlæg på tre baner. Anlægget havde været udbudt i en totalentreprise vundet af Hadsten Maskinforretning med teknisk bistand af et klubmedlem – ingeniør Per Kjærulf Møller. Prisen var 468.000 kr på en grund gratis stillet til rådighed af Århus Kommune. Senere besøgte Viby Idrætsforening, der året forinden havde anlagt tre tennisbaner for 457.000 kr. på en grund lejet gratis af Århus Kommune.

Interessen var der

Begge steder blev der grundigt orienteret om anlægs- og driftsøkonomi, medlemsgrundlag m.m. I juni 1983 gav bestyrelsen fuld opbakning til, at der blev arbejdet videre med etableringen af HOG's tennisanlæg. Den senere formand for tennisudvalget, Anders Kornerup havde i august 83 en artikel i Ugebladet, hvor han argumenterede for, at nu skulle der etableres tennisbaner i Hinnerup. Han oplyste yderligere, at han flere år før havde kontaktet HOG, men intet var sket siden, så han efterlyste interesserede personer, som ville være med at skabe tennisbaner.

Det gav anledning til en drøftelse i HOG's forretningsudvalg. Her var der enighed om, at den bedste løsning ville være at få Anders Kornerup og andre interesserede ind under HOG's tennisplaner. Det resulterede i, at der blev nedsat et tennisudvalg - med Anders Kornerup, Alex Rasmussen, Erik Mikkelsen og Chr. Muus, der alle havde reageret på avisartiklen – til at stå for etableringen. Ingeniør Per Kjærulf Møller blev kontaktet, og han lovede at bistå med teknisk bistand til projektet.

En annonce i Ugeavisen for at måle interessen viste, at der var basis for tre tennisbaner. HOG's favoritplacering var, hvor anlægget nu ligger, men der indgik på Anders Kornerups opfordring andre placeringer i overvejelserne

Arealet syd for Rønæk-hallen, hvor tennisbanerne ligger nu

Som det ses skulle der en større udgravning af skrænten for anlæg af banerne

Ved egen hjælp flyttes en lygtepæl før det var muligt at anlægge tennisbanerne

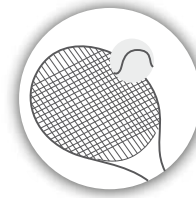

og undersøgelserne. Poul Kjærulf Møller anså dog den nuværende placering som den bedste, selvom det indebærer en større udgravning og flytning af mange kubikmeter jord.

Der gik politik i det

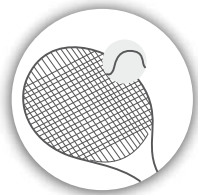
Budgettet på et anlæg med tre baner dér inkl. jordarbejde m.m. lød på 451.000 kr.. Så den 6. september 83 blev der indsendt ansøgning til kommunen om at få arealet stillet gratis til rådighed, et kommunalt tilskud til anlægget

enten helt finansieret eller få et kommunalt tilskud på 51.000 kr. med restbeløbet dokumenteret finansieret ved lån og tilskud. Vi anmodede samtidig om at få sagen behandlet, så tennisanlægget kunne stå færdig i foråret 84, som en del af jubilæumsfestlighederne. Så gik der naturligvis politik i det, og intet tydede på at tennisbanerne kunne indvies i jubilæumsåret. Det stod rimeligt klart, at byrådet ikke kunne godkende den kommunale

Det færdige tennisanlæg klargjort til indvielse

finansiering, men der var håb om et tilskud som ansøgt. Sagen kørte frem og tilbage mellem Kulturelt Udvalg, Økonomiudvalget (ØK) og Byrådet i efteråret 1983.

Sideløbende med den politiske proces havde formanden kontakt til entreprenør Ib Bertelsen for en pris for flytning af den nødvendige jord, og der blev indhentet tilbud på anlægget fra div. håndværkere med forbehold for byrådets godkendelse.

Vejrguderne var med

Efter mødet i kommunens ØK den 7. december 83 så det lysere ud. Et flertal i ØK havde indstillet til byrådet, at der blev givet kommunegaranti på et lån på 300.000 kr., et driftstilskud på 18.000 kr. om året, og at der blev givet et finansieringstilskud på 51.000 kr. Da det var kendt i HOG, at der ikke var enighed i byrådet, deltog formanden udelukkende som

Tennishuset ved Rønbækhallen

tilhører på byrådsmødet den 13. december 83, hvor sagen endeligt skulle behandles. Byrådet var ikke enig med ØK, men sagde OK til at arealet blev stillet vederlagsfrit til rådighed, at der blev givet kommunegaranti på lån på 300.000 kr., og at der skulle optages

forhandling med HOG om driftstilskuddet på max. 18.000 kr., når anlægget var etableret. Selvom der ikke var anlægstilskud, var det på forhånd besluttet i HOG's bestyrelse, at vi ville etablere tennisanlægget alligevel. Så byrådets beslutning var startskuddet, dokumenteret af en skrivelse fra borgmester og kommunaldirektør den 21. december 83. Jordarbejdet var planlagt iværksat straks efter tilladelsen, og vejrguderne var med os. Nogle el-master, der stod hvor anlægget skulle placeres, blev flyttet ved frivilligt arbejde, og der var i det hele taget en meget positiv opbakning fra alle klubbens afdelinger.

En meget stor dag

Udbudsrunderen for anlægget viste, at Hadsten Maskinstation I/S vandt jordarbejdet og øvrige belægningsarbejder, Sports Trading Aps anlæg af tennisbanerne, Hinnerup Blikenslagerforretning vandentreprise og Kibo Hegn etablering af hegn om banerne.

Med hensyn til økonomien blev der modtaget tilskud fra Tipsmidlerne på 30.000 kr., tilskud fra Idrætsparkens Fond på 30.000 kr., rentefrie lån fra h.h.v. Dansk Idræts Forbund på 36.000 kr. og DDGU på 15.000 kr., og banklånet på 300.000 kr. blev "vundet" af Sparekassen SDS, Hinnerup.

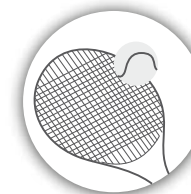
Tennisbanerne blev anlagt hen over foråret 1984, og var færdige bortset fra lidt småting pr. 1. april 1984. Pris: 446.000 kr.

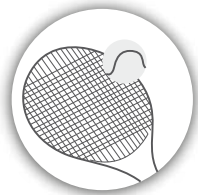

*Doublekamp - Poul Erik Mørk og Erik Meinert
mod Bjarne Hansen og Niels Berg*

Tennisanlægget blev indviet den 28. april ved en reception i klubhuset. Indvielseskampen blev spillet af den daværende borgmester Vilhelm Lytken og Per Kjærulf Møller. En meget stor dag for HOG og for tennisinteresserede i Hinnerup og omegn.

Det nedsatte tennisudvalg med Anders Kornrup, Alex Rasmussen, Erik Mikkelsen og Christian Muus overtog derefter driften af tennisafdelingen. Der blev senere bygget et hus, ca. der hvor det nuværende skur står, men det brændte ved en påsat brand og blev ikke senere genopført.

25 år med tennis i HOG

Af Poul Tang

Takket være Eva Christensen har det været muligt at rekonstruere store dele af udviklingen i HOG Tennis – denne beretning tager derfor over efter at Niels Berg i det foregående afsnit har berettet om fødslen af tennisafdelingen. Og heldigvis har det også været muligt at få en række billeder fra perioden.

Banen blev som sagt indviet i april 1984, og allerede fra starten var der stor efterspørgsel efter at komme til at spille tennis. Det berettes således, at der var 179 seniormedlemmer og 90 juniorer – og de første år var der venteliste, da kapaciteten med de tre baner ikke var nok til at tage imod alle de tennis-interesserede spillere. Der blev regnet med en kapacitet på 225 spillere. Tallet blev dog stabiliseret efter det første hektiske år, for som formanden Anders Kornerup bemærkede til årsmødet at der var kommet en nedgang i forhold til de forhåndstilmeldte: "...Nogen gav hurtigt op ...Problemet er at man skal have "boldøje" for tennis – og en fast makker, og det kræver stor koncentration ... Det ser let ud med tennisspillet. Det er det slet ikke..."

(Initiativtageren 10. november 1904.)

I de senere år har medlemstallet ligget stabilt på 175 medlemmer, hvilket må tilskrives en generel nedgang i interessen for tennis, samt at der er kommet andre tennisbaner i området i Søften.

Medlemstallet topper i 1986

Klubben udviklede sig fortsat, og i årene efter starten er det nødvendigt at prioritere spilletiderne. Således er det kun seniorerne, der kan spille om aftenen, og med 270 aktive medlemmer topper antallet af tennisspillere i 1986.

I medlemsbladet nævnes også, at der er inspiration fra New Zealand, idet Willi Kolff stiller sig bag et initiativ med at invitere skolebørn til at prøve den hvide sport.

Far og søn blev mestre i 1987

I 1987 deltog over 100 i mesterskaberne, og hvad der var usædvanligt det pågældende år var, at far og søn blev mestre i double – det var Wilhelm Lytken og sønnen Mikael, som løb med præmierne. Og var senior ikke stoppet i single i semi-finalen var det samme sket i herresingle. Ihukommende den første formands ord om "boldøje" må man nok konstatere at Wilhelm Lytken må have dette – han er fortsat i en alder af 80 en af de mest aktive på banerne ved tennisanlægget.

Lys over banerne

– konkurrence fra Søften

1988 blev der etableret lys på banerne – et naturligt skridt når der var så stor efterspørgsel på at spille tennis. Og lige så naturligt må man vel sige, at det er at Søften etablerer en tennisklub

1992 – brand og hærværk

Et tilbagevendende problem for banerne har været den tilbagetrukkede placering, hvor det har været muligt at bruge klubhuset som smugkro og samlingssted.

Gentagne gange berettes om hærværk og ærgrelser i forbindelse med dette – og kulminationen var 21. september 1991, hvor tennishuset brændte efter en påsat brand. Det lykkedes ikke at genopføre Tennishuset, og spillerne er nu trukket ind i selve hal-bygningen, hvor der er et lokale til rådighed.

1995-2003 Interessen for tennis svækkes i Hinnerup

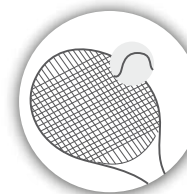
Tennisudvalget bestod i årene frem til 2004 af Bente Lübker (formand), Torben Jakobsen (medlemsreg./kasserer) og Jørn Kühl (diverse). Selvom der blev gjort ihærdige forsøg på at sætte gang i aktiviteterne var det umuligt at kæmpe mod den generelle tendens, og i 2003 er medlemstallet nede på 140 – det laveste i afdelingens historie.

Økonomien er der dog ikke noget i vejen med, og den 1. oktober 2004 iværksættes arbejdet med nyt automatisk vandingsanlæg. Det er jo vigtigt nu at kæmpe om de tilbageblevne tennisspillere i Hinnerup, og her er gode baneforhold inklusive lys og vanding argumenter der tæller.

Bestyrelsen nævner gentagne gange det lave antal ungdomsspillere som et problem og i 2003 trækker hele bestyrelsen sig.

Tennisklubben satser på ungdom

En ny bestyrelse træder til i 2005, og her vælger man at satse på ungdomsarbejdet. Dette resulterer da også i en fremgang i netop ungdomsafdelingen, så selv om antallet af seniorer er konstant lykkes det at få medlemstallet op på de 170 i 2009 – en udvikling som er lidt anderledes end det ses på landsplan. I afsnittet "Glimt fra livet i tennisklubben" kan man se hvad der aktuelt optager bestyrelsesmedlemmerne.

Danskerne fravælger ketsjersport

Mer golf,
mindre tennis og
badminton

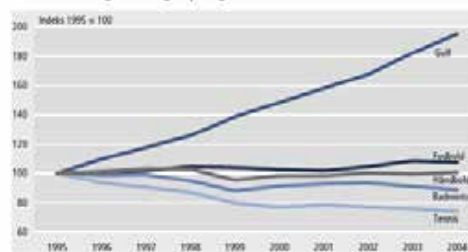
Vi danskere lader i stigende grad ketsjeren blive hjemme og finder i stedet golftasken frem, når vi dyrker sport. De traditionelle sportsgrene tennis og badminton har oplevet en tilbagegang i medlemmerne på henholdsvis 26 og 11 pct. over de seneste ti år, mens interessen for golf er steget med 95 pct. siden 1995 dvs. antallet af aktive er næsten fordoblet. Det viser nye tal fra Statistisk Årbog 2005, som netop er udkommet.

Uændret antal
medlemmer i
håndboldklubber

I samme periode er medlemstallet i danske håndboldklubber sædvanligt, hvilket måske er overraskende set i lyset af daméhåndboldens succes. Fodboldklubberne har haft en fremgang på 7 pct. fra 1995 til 2004.

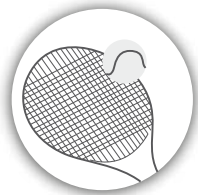
Medlemsudvikling for udvalgte sportsgrene

Figur 1.

Danmarks Statistik NYT Nr. 279 - 28. juni 2005: Udvalgte idrætsgrenes medlemstal 2004. I lighed med resten af Danmark oplever også tennisklubben i HOG en nedgang i antallet af spillere. Som

Danmarks statistiks undersøgelser viser findes golftasken frem og ketsjeren bliver hjemme. Fra en periode først i halvfemserne, hvor man skulle møde op til standerhejsningen, for at være sikker på at blive medlem halveres medlemstallet fra 1995 til 2003, hvor det laveste antal medlemmer i klubbens historie.

Glimt fra Livet i tennisklubben

Årets rytme: fra standerhejsning til sikring af linjerne

Tennis er jo nok den idrætsgren i klubben, der mest oplever årets rytme. Banerne pakkes pænt sammen ved afslutningen af hver sæson, og derfor er det altid et stort arbejde at få banerne på plads i løbet af foråret, hvor overfladen skal bearbejdes, linjerne frilægges, nettet sættes op – og medlemmerne indkaldes til standerhejsning.

Vi ser altid spændt frem til denne første dag for at se om medlemmerne tropper op – ikke som ved starten af tennisklubben historie, hvor man kun kunne blive medlem, hvis man var skrevet ind ved netop standerhejsningen. Foråret har fokus på træning og enkelte arrangementer. Der er som regel en single og en dobbeltturnering, mens det efterhånden er skralt med deltagelse i turneringer i det østjydske.

Efter en altid mat sommerferie er der som regel fuld tryk på banerne med tennisskole i slutningen af sommerferien og endelig afsluttes med klubmesterskaberne. De fleste medlemmer er sikkert ikke klar over at der er et større arbejde med at sikre linierne på banerne så de ikke springer op – med brædder og sten sikres at de selv i frostperioderne holdes nede mod underlaget.

Den mest stille periode er oplagt vinterperioden – det har været vanskeligt at samle til vintertennis, og næsten lige så slemt ser det ud

til afdelingsmødet, som holdes i februar før HOGs officielle generalforsamling – måske ikke lige tidspunktet at mobilisere tennisinteressenten?

Tennis

– også med kulinariske islæt

Med et glimt i øjet vil vi i tennisafdelingen nok påstå at vi tilhører det finere selskab, men sandt er, at mange ynder at nyde et godt glas vin efter en kamp på banerne. Blandt medlemmerne er der flere, som professionelt arbejder med mad og vin, og det giver sig tydeligt udslag i en række af arrangementerne.

Bliv derfor ikke overrasket hvis du kommer til en turnering og der bydes velkommen med et glas champagne – det er vist ikke hverdagskost i de andre afdelinger i HOG.

Som noget specielt for tennis, er der som regel spisning i forbindelse med DGI-turneringerne. Kampene kan her strække sig over en række timer, og da man typisk starter ved 18-19-tiden, er det oplagt at slutte med et bid brød. Modstanderne fra Hørning vil sikkert sent glemme den dag i 2008, hvor spillet måtte afbrydes i tredje sæt, for at grillen kunne tændes og være klar i god tid. Det skal ikke her afsløres hvem der vandt kampen, men det var vist også ligegyldigt for culottesstegen var fremragende.

Kampen om den digitale tennis-klub.

Modsat de andre idrætsgrene er der i tennis ikke faste spilletidspunkter – dermed er det vigtigt at kunne vide, hvornår banerne er ledige så man kan spille.

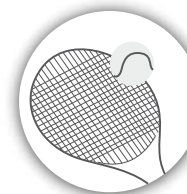
Det er derfor altid med spænding at man møder frem til standerhejsning for at høre hvilke forslag der kommer til løsning af dette problem. Klassikeren er selvfølgelig elektronisk booking af baner, men en mere direkte løsning kunne være opsætning af video-kameraer, så medlemmerne kan se om banerne faktisk er ledige. En tredje løsning er nøglekort som elektronisk registrerer hvem der går ud og ind på banerne. Lige nu er afdelingsbestyrelsen endt på den løsning der hedder at man cykler ned på banerne og sætter en brik på et søm. Problemet var nok anderledes for 20 år siden, da der ikke var internet men til gengæld mange medlemmer – i dag kan man næsten altid finde en ledig bane!

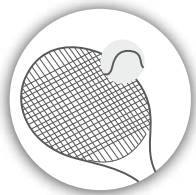
I kampen om digitaliseringen af klubben kan også nævnes kommunikationen med medlemmerne, hvor bestyrelsen har truffet det valg, at al kommunikation foregår via e-mail. Modsat de andre idrætsgrene er det jo vanskeligt at kommunikere med medlemmerne, da man ikke er samlet på hold, så derfor er mail helt ideelt.

Sidste brik i dette billede er, at det er vanskeligt at rykke medlemmer for kontingent, når de netop ikke optræder på et hold. Så vi har sikkert givet mulighed for at mange kunne

afprøve deres tennistalent tidligt om morgenen, selv om de ikke var med i klubben!

Bestyrelsen har derfor også kæmpet for at få on-line system på plads, så man først blev medlem når man havde betalt kontingent. Det er lykkedes i 2009, hvor tennis har kørt pilotforsøg, og mon ikke vi ser resten af foreningen følge med i 2010?

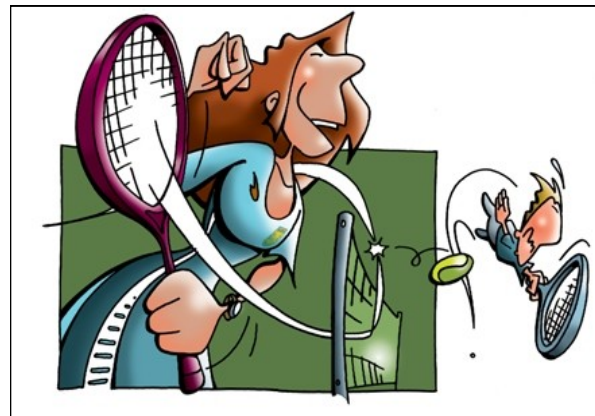
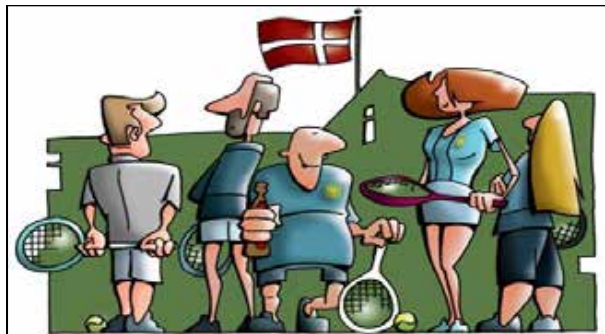

Markedsføring nødvendig i tennis

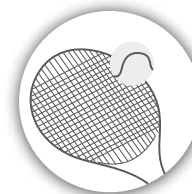
I bestræbelserne på at markedsføre tennisklubben har afdelingsbestyrelsen valgt at få lavet nogle kække tegninger, som på en festlig og sjov måde kunne fortælle om livet i tennisklubben:

- Standerhejsning
- Træning
- Hyggearrangementer
- Doublespil og
- Kamp ved nettet

Tegningerne er lavet af Ole Steen Pedersen, Pedersen og Pedersen, Hinnerup

Ungdomstræning i HOG tennis

Af Lars Hauer Larsen

Gennem mange år havde ungdomstennisen kørt på et lavt blus, mest fordi der manglede kræfter i klubben til denne opgave.

En nytiltrådt bestyrelse (2004) formulerede en ny strategi på ungdomsområdet, som skulle sparke nyt liv i klubben "nedefra".

HOG tennis lider/led imidlertid af det samme problem, som deles af andre idrætsklubber i Hinnerup, at unge med instruktørpotentiale i stor udstrækning flytter fra byen og efterlader et "hul", som er svær for de til en hver tid siddende bestyrelser at udfylde.

Der var derfor ikke nogle dygtige interne instruktører at trække på til at gennemføre denne strategi og der blev derfor de første 2 år delvist trukket på betalte instruktører ude fra. Det nye var dog, at bestyrelsesmedlemmer selv var med i disse samlinger, som gennemgående figurer, samtidigt med at de tog på instruktørkurser for selv at blive bedre til at instruere tennis, og efterhånden helt overtog ungdomstræningen.

Et andet initiativ med god virkning har været afholdelse af tennisskoler i sommerferien her i Hinnerup. Der har været stor interesse for disse skoler med stigende antal deltagere (i år ca. 20), og disse skoler har motiveret en del til at gå i gang med tennispillet.

Vi er nu kommet så langt, at nogle af de børn, som startede for 5 år siden nu, er så dygtige og engagerede, at de hjælper til med at træne de mindste.

I år har i alt 7 instruktører været på banen, hvoraf de 4 er unge.

Antallet af juniorspillere er støt vokset således, at der nu er over 50 juniorspillere, hvoraf langt de fleste deltager i træningsseancerne, som afholdes 2 gange om ugen.

De sidste par år har HOG-tennis deltaget i et samarbejde med andre breddeklubber i området, om at arrangere ungdoms-tennistævner. Initiativet blev igangsat af DGI. Selv om det kan være en svær opgave at motivere børnene til at komme ud for at møde tennisspillere udefra, har det alt i alt været en stor succes, som vi håber, kan fortsætte. Der findes ellers ikke bredde-turneringer inden for tennis, som man kender der fra håndbold og fodbold.

I det hele taget har HOG-tennis de sidste 5 år, haft et godt samarbejde med DGI, hvis dygtige konsulenter ved mange lejligheder har været på besøg for at give inspiration til både børn og instruktører.

